

Universul poetic al operei poetului Nichita Stanescu-a treia parte

Modalitatile de realizare a jocului - specifice poeziei lui Nichita Stanescu - pot fi grupate in trei categorii semnificative: 1. jocul investit cu o functie de de-dramatizare a realului, 2. jocul in lume si jocul cu elementele din care este alcatuita lumea si 3. jocul in cadrul caruia "jocul in lume" este convertit intr-un joc livresc cu semnificantul si semnificatul cuvintelor sau intr-un joc al poemului cu el insusi, al miscarii lui genetice (cf. Ion Pop, Nichita Stanescu. Spatiul si mastile poeziei). Jocul poetic se inradacineaza atat in discursurile folclorice de tip iudic, cat si in experientele cu valente particulare ale manierismului si avangardismului. Uneori, jocul aminteste fie de structurile verbale folclorice de factura arabesca, fie de poezia avangardista in care se mizeaza pe sonoritatea cuvintelor aflate intr-o libertate fara limite, pe valoarea magica a "petelor sonore" ale limbii.

In alte poezii, resentimentul fata de asemenea incercari, ce raman in afara poeziei, este vestejit de bucuria intalnirii unor fericite structuri lexicale realizate in registrul ludic al folclorului copiilor: "N-ai sa vii si n-ai sa morti | N-ai sa sapte intre sorti | N-ai sa iarna primavara | N-ai sa doamna domnisoara" (N-ai sa vii). Se pot culege din poezia lui Nichita Stanescu nenumarate secvente, in care manierismul iese in evidenta. Sub semnul ingeniozitatii manieriste (dar si al dorintei de a recupera o experienta pe care poezia romaneasca nu a consumat-o la timpul potrivit), Nichita Stanescu a trecut in revista aproape toate procedeele manieriste, de la jocul omonimelor la falsul rationament si de la paradoxul cu valente spectaculare la "poezia cifrelor si literelor".

Liber si frenetic, Nichita Stanescu a asezat jocul poetic de factura manierista sub semnul gratuitatii, eliberandu-l de stilul elaborat si trudit al manieristilor propriu-zisi. Placerea jocului de sorginte manierista i-a oferit posibilitatea de a innoi, cu nonsalanta, anumite tipare ale discursului poetic modern - sau de a inventa altele - si de a-si exprima, intr-o modalitate spectaculara (manierista), sensibilitatea de factura baroca.